



Джеръм К. Джеръм  
Домът срещу фенера

От „Еджуер-роуд“ не знам защо ми се прииска да свия в уличката, която водеше на запад. Нейните мълчаливи къщи се криеха в дълбочината на дворовете. Върху мазилката на каменните сводове се четяха обичайни названия. В слабата светлина на сумрака думите се разчитаха трудно. Имаше тук и „Вила сред зелените ракити“ и „Кедри“, и триетажен „Планински приют“, увенчан със странна куличка с островърх покрив, подобен на шапчицата на джудже. И за да бъде пълна приликата, най-горе, под самата стряха, изведнъж светнаха две неголеми прозорчета, като че ли две злобни очета, проблясквайки, се вторачваха в минувача.

Уличката завиваше надясно и свършваше с малка площадка, пресечена от канал, през който бе прехвърлен нисък гърбав мост. И тук навсякъде – все същите безмълвни къщи с дворчета. Фенерджията палеше една след друга лампите покрай канала и известно време аз гледах как от тъмнината постепенно излизат смътни очертания. Малко по-далече от моста, каналът се разширяваше в неголямо езеро с остров в средата. Продължавайки разходката си, навярно съм направил кръг, тъй като в края на краищата се оказах пак на същото място. За цялото време по пътя си не срещнах и десетина минувачи. Накрая реших, че е време да се връщам в Педингтън.

Май вървах по същия път, който ме бе довел дотук, но изглежда съм се обърнал под слабата светлина на фенерите. Впрочем, беше ми все едно. Зад всеки завой на тези безмълвни улици ми се струваше че се крие някаква тайна; като че зад спуснатите щори се чуваха приглушени стъпки, а зад призрачните стени – неясен шепот. Рядко отнякъде долигаше смях и веднага замираше, после на друго място заплака дете...

Вървейки покрай къщите, подредени по едната страна на улицата срещу някаква висока стена без прозорци и отверстия, забелязах как пердето на един от прозорците се приповдигна и там се показа лицето на жена. Единственият газов фенер, осветяващ улицата се оказа точно срещу този дом. Отначало ми се стори, че виждам лице на момиче, после погледнах още веднъж и помислих, че е старица. В здрача цветовете се губеха – в синята студена светлина на фенера лицето на жената изглеждаше мъртвешки бледно.

Изумителни бяха очите ѝ. Може би предизвикваха такова впечатление, защото като събираха цялата тази светлина и като я съсредоточаваха в себе си, ставаха неестествено големи и блестящи. Може би, заради това, че тези очи бяха твърде грамадни в сравнение с нейното лице, такова нежно и изтънчено. Навярно тя ме забеляза, защото пердето се

отпусна и аз отминах.

Не зная защо запомних този случай. Внезапно повдигнатото перде, като завеса на малък театър, неясните очертания на почти празната стая и жената, изправена като че ли до самата рампа – така се рисуваше тази картина във въображението ми. Но преди да бе започнала драмата, завесата се спусна. Свивайки зад ъгъла се обърнах: пердето отново се повдигна и аз пак видях силуета на тънката фигурка, долепена до стъклото на прозореца.

В същото време някакъв човек едва не ме събори. Той не беше виновен. Бях спрял внезапно и той не успя да се отдръпне. Извинихме се един на друг, оправдавайки се с тъмнината. Но, очевидно, моето въображение се бе разиграло, защото си представих, че този човек, вместо да върви по пътя си, е тръгнал обратно и ме преследва. Стигнах до ъгъла и се обърнах рязко, но той не вървеше зад мен, а аз скоро излязох отново на „Еджуер-роуд“.

Два пъти, разхождайки се из града в свободното си време, аз се мъчех да намеря улицата, която толкова ми хареса, но напразно. И всичко това, навярно, би се изтрило от паметта ми ако в един прекрасен ден, връщайки се от Педингтън къщи по „Хероу-роуд“ не бях се сблъскал лице в лице с моята непозната. Не можеше да съм сбъркал. Тя излизаше от рибното магазинче и роклята ѝ почти ме докосна. Съвършено безсъзнателно я последвах. Този път се стараех да запомня пътя и не минаха и пет минути, когато ние се озовахме на улицата, която толкова безуспешно търсех. Сигурно всеки път съм бродил на някакви си сто ярда от нея. Когато стигнахме до ъгъла, аз забавих крачките си. Жената не ме забеляза; в същия момент, когато тя се изравни с къщата, някакъв човек излезе от сянката и се присъедини към нея.

В същата вечер аз се срещнах с приятели на ергенска вечеря и тъй като впечатлението за тази среща бе още свежо в паметта ми, разказах за нея. Не помня как започна нашият разговор – струва ми се, че спорехме за Метерлинк. Аз разказах колко ме е поразило внезапно надигналото се перде. Като че съм се оказал в празна зрителна зала и за миг съм станал свидетел на драма, която актьорите разиграват тайно от всички. После разговорът се отмести, а когато тръгнах да си отивам, един от моите приятели ме попита в каква посока съм. Предложи ми да повървим малко пеша, аз не възразих, още повече, че вечерта беше прекрасна. Когато се озовахме на малко оживената „Харли-стрийт“, моят приятел си призна, че е тръгнал с мен не само заради удоволствието да бъде в моето общество.

– Случват се понякога любопитни неща – започна той, – представете си, днеска ми дойде наум един случай от съдебната практика, за който не бях си спомнял единнайсет години. При това вие така живо описахте лицето на тази жена, че аз си помислих – дали не е тя?

– Поразиха ме очите ѝ – казах аз. – Никога не съм виждал такива очи.

– Представете си – аз също помня само нейните очи – отговори той. – Можете ли да намерите тази улица?

Известно време вървахме мълчаливо.

– Сигурно ще ви се стори нелепо – заявих накрая, – но ме безпокои мисълта, че бих могъл с нещо да ѝ навредя. Що за съдебно дело е онова, за което говорите?

– В това отношение, можете да бъдете съвършено спокоен – отвърна той. – Аз бях неин защитник, стига само да говорим за едно и също лице. Как беше облечена?

Неговият въпрос ми се видя лишен от всякакъв смисъл. Не би трябвало, наистина, да мисли, че тя ще бъде облечена така, както преди единнайсет години.

– Не обърнах внимание – казах аз. – Струва ми се, че в блузка, – но изведнъж си спомних. – Действително, нещо странно имаше в дрехите ѝ. Нещо от рода на широка кадифена панделка на врата.

– Така си и мислех – каза приятелят ми. – Няма съмнение, тя е.

Ние точно бяхме стигнали до „Мерилебън-роуд“, където нашите пътища се разделяха.

– Ако не възразявате, утре ще мина към вас – каза той – и ние ще се поразходим заедно.

На следващия ден той действително дойде в пет и половина и ние заедно излязохме. Скоро се добрахме до нашата малка уличка, осветена вече от единствения фенер. Аз му показах къщата и той пресече улицата, за да види номера.

– Точно така – каза, когато се върна при мен. – Днес сутринта направих някои справки. Преди шест седмици условно и предсрочно са я пуснали.

Той ме хвана подръка.

– Няма смисъл да се въртим тук. Днес завесата не се вдига. Няма какво да говорим, това е безкрайно умно – да се настаниш в къща срещу фенер.

Тази вечер приятелят ми бе зает; по-късно той ми разказа тази история или по-точно онази нейна част, която му беше известна по онова

време.

Това се случило в самото начало на кампанията за създаване на зелени зони в покрайнините на града. Един от първите такива квартали възникнал близо до „Финчли-роуд“. Градчето тъкмо почнало да се строи. Улицата „Лейлхем Гардънс“ едва наброявала десетина къщи и то още незаселени, с изключение на една. Това било пустинна и безлюдна покрайнина, излизгаща направо в полето. В края на недостроената улица имало стръмен скат към езерото, след който веднага почвала гора. Единствената обитавана къща принадлежала на младите съпрузи Хепуорт.

Съругът бил човек с твърде красива и приятна външност. Не носел нито мустаци, нито брада и затова било трудно да се определи точно на колко години е. Възрастта на жена му обаче не предизвиквала съмнения – тя изглеждала почти момиченце. Предполагали, че мъжът ѝ е човек слабоволен и нерешителен, така поне твърдял комисионерът по продажбите на недвижими имоти. Той казал, че Хепуорт ту взимал решение, ту неочаквано го променя. Джетсън, почти загубил надежда да се договори с тях. Но после се намесила мисис Хепуорт и къщата на улица „Лейлхем Гардънс“ все пак била определена като тяхна. На Хепуорт не му харесвало, че къщата стои твърде самотно. Казвал, че работата му често го принуждава да отсъства дълго и той се бои да не би жена му през същото време да се чувства неспокойна. Упорито настоявал на своето, но жена му, отвеждаща го встрани, дълго му говорила нещо шепнешком и той накрая се съгласил на сделката, въпреки явното си нежелание.

Това бил много хубав, много уютен дом, с неголеми размери. Изглеждало, че ще бъде по вкуса на мисис Хепуорт. Тя уверявала, че плюс останалото, къщата ще бъде според джоба им, тъй като другите подобни жилища са твърде скъпи. Младият Хепуорт би могъл да представи необходимите гаранции, но никой не ги поискал. Къщата била продадена според нормалните за компанията условия. За да плати аванса, мистър Хепуорт написал чек, изплатен по обикновения начин. Останалата сума била обезпечена от стойността на самата сграда. Юрисконсултът на компанията, със съгласието на Хепуорт, представлявал двете страни.

Семейство Хепуорт се пренесли в началото на юни. В дома им имало само една спалня. Не държали слугиня, но намерили жена, която да идва да работи у тях всекидневно от сутринта до шест вечерта. Джетсън бил най-близкият им съсед. Жена му и дъщеря му честичко се отбивали

у Хепуорт на гости и твърдели, че съпругът и съпругата са особено мили хора. Между малката дъщеря на Джетсън и мисис Хепуорт даже се завързала нежна дружба. Младият Хепуорт бил неизменно очарователен, той явно се стараел да изглежда любезен, но у семейство Джетсън, който знае защо, се създадо усещане, че той непрекъснато се чувства неудобно. Те говорели, наистина – впоследствие, че той изглеждал като човек, угнетен от нещо си.

Веднъж имало такъв случай. Семейство Джетсън прекарвали вечерта на гости у своите нови приятели. В десет часа, когато се готвели да си тръгнат, изведнъж се чуло почукване на вратата. После се оказало, че това е помощникът на Джетсън – той заминавал сутринта, с първия влак и трябвало да уточни с Джетсън някои въпроси. Но щом се чуло чукането на вратата, ужасът изкривил чертите на лицето на Хепуорт. Той хвърлил на жена си поглед, пълен с отчаяние. На семейство Джетсън се сторило, при това, че в очите на младата жена се мярнало презрение, което веднага се сменило с жалост... Възможно е, обаче, това да е било прод на тяхното въображение или, по-скоро, обсъждайки събитието впоследствие, те незабелязано да са си внушили един на друг тази мисъл. Мисис Хепуорт станала от стола си и направила няколко крачки към вратата, но Хепуорт я спрял и излязъл. И тук, според свидетелството на помощника на Джетсън, Хепуорт се държал доста странно. Вместо да отвори главния вход, той се измъкнал през задния, обиколил къщата и незабележимо се приближил до помощника изотзад.

Семейство Джетсън дълго си блъскали главите – какво би могло да значи всичко това и особено презрението, мярнало се в погледа на мисис Хепуорт. Винаги им се струвало, че тя обожава мъжа си и ако някой някого обича повече, то това е тя. Те нямали други близки и познати освен семейство Джетсън. Никой от съседите, очевидно, не смятал за свой дълг да се отбива у тях на гости, а що се отнася до странични лица, то никой никога не бил ги виждал на улица „Лейлхем Гардънс“.

Но веднъж такъв, страничен, се появил. Случило се малко преди Коледа.

Джетсън се връщал от кантората си на „Финчли-роуд“. Цял ден във въздуха се носела лека мъгла и с настъпването на тъмнината, тя, като гъста бяла маса се спуснала ниско. Завивайки от „Финчли-роуд“, Джетсън забелязал пред себе си човек в дълга жълта пелерина и филцова мека шапка. Кой знае защо Джетсън решил, че е моряк, може би на тази мисъл го навела непромокаемата пелерина. Непознатият завил по „Лейлхем Гардънс“. Минавайки покрай фенера, той огледал стълба,

търсейки надписа с названието на улицата и в ярката ивица светлина Джетсън видял лицето му. Очевидно, непознатият се убедил, че улицата е именно тази, която търсел. Домът на семейство Хепуорт все още бил единственият населен на „Лейлхем Гардънс“ и Джетсън залюбопитствал – спрял на ъгъла и почнал да наблюдава. Напълно естествено, на цялата улица единствено у Хепуорт светело. Човекът приближил до вратата на двора, драснал клечка кибрит и осветил номера. Като се уверил, че тъкмо тук е къщата, която му трябва, минал по пътеката към входната врата.

Но вместо да позвъни или да почука с чукчето, той, за учудване на Джетсън, три пъти ударил по вратата с бастуна си. На почукването не се отзовал никой и Джетсън, чието любопитство стигнало до краен предел, преминал на другата страна на улицата, за да наблюдава по-удобно. Човекът два пъти повторил своите серии от по три удара, всеки път по-силно и по-силно; на третия път вратата най-после се отворила. Джетсън не успял да види кой отваря. Забелязал само част от стената в антрето, онова място, където чифт моряшки ками висели кръстосани над картина с изображение на тримачтова шхуна. Вратата била открената точно толкова, колкото да се промъкне през пролуката човек и веднага отново я затворили. Джетсън тръгнал по пътя си, но кой знае защо му хрумвало да се обърне. Къщата тънела в пълна тъмнина, макар че минута по-рано Джетсън със собствените си очи видял светлина в един от прозорците на долния етаж.

Впоследствие тези подробности се оказали изключително важни, но в онази вечер нищо не се сторило чак толкова необикновено на Джетсън. От това, че за половин година никой не дошъл да навести семейство Хепуорт, съвсем не следвало, че роднините и познатите им никога няма да го направят. Може би непознатият е решил, че ще му бъде по-лесно да почука със собствения си бастун, отколкото да търси звънца в мъгливата вечер. Семейството обикновено седяло в задната стая и затова някой от тях е угасил светлината отпред с цел икономия. Вкъщи Джетсън разказал за този случай, но не като нещо забележително, а по-скоро с желание да поклюкарства. Никой не обърнал внимание на разказа му, освен неговата по-малка дъщеря, по онова време осемнайсетгодишна девойка. Тя попитала баща си как изглеждал непознатият, а малко по-късно незабелязано се измъкнала от стаята и побягнала към Хепуорт. Но не ги намерила вкъщи, поне никой не се обадил на нейното позвъняване. На момичето му станало страшно – тишината, в която били потопени домът и градината на семейство Хепуорт му се сторили

неестествени.

На следващия ден там отишъл самият Джетсън: безпокойството на дъщеря му се предало и на него. Посрещнала го мисис Хепуорт. В показанията си пред съда Джетсън твърдял, че бил поразен от нейната бледност. Мисис Хепуорт като че предвидила въпроса, който се въртял на езика му, затова веднага казала, че тя с мъжа си са получили твърде неприятни вести и не са могли да мигнат цялата нощ. Хепуорт бил спешно повикан в Америка, а тя самата в най-скоро време трябвало да го последва. Мисис Хепуорт казала на Джетсън, че ще се отбие при него в кантората, за да се разпорежи с къщата и мебелите.

От гледната точка на Джетсън разказът на мисис Хепуорт обяснявал напълно правдоподобно появата на непознатия. След като изразил съчувствието си и обещал да направи всичко, каквото зависи от него, Джетсън се сбогувал. Малко подир обед мисис Хепуорт действително се появила в кантората му. Донесла ключовете от къщата и оставила един за себе си. Помолила Джетсън да пусне мебелите на търг, а що се отнася до дома, то нека го продаде при каквито и да е условия. Тя щяла да му се обади преди да замине, а пък ако не успее, ще му пише и ще му съобщи своя адрес. По време на тази беседа изглеждала съвършено спокойна. Накрая казала на Джетсън, че вече е успяла да се сбогува с жена му и с децата.

Излизайки от кантората, взела файтон и се отправила към „Лейлхем Гардънс“, за да се приготви за път. Следващия път Джетсън я видял вече на подсъдимата скамейка. Съдели я за съучастничество в убийството на мъжа й.

Тялото било намерено в малкото езеро, на някакви си сто ярда от мястото, където прекъсва недостроената улица „Лейлхем Гардънс“. Наблизо строели къща и един от работниците като загребвал с кофата вода, изпуснал часовника си. Шарейки с гребло по дъното на езерото, за да намерят часовника, той и неговите колеги случайно извадили на повърхността парчета от дрехи. Това събудило подозрение и езерото било обследвано най-внимателно. Ако не бил часовникът, никой не би узнал за случилото се.

За да не изплува трупът, убийците му закачили няколко тежки ютии, нанизани на верига с катинар и така трупът заседнал в мекото, тинесто дъно на езерото. Така би си останал там, докато се разложи напълно. Ценният златен часовник, останал у младия Хепуорт от баща му – Джетсън си спомнил, че самият Хепуорт му е разказвал за него – бил на



своето нормално място, в джоба. Намерили на дъното на езерото и златен пръстен с камей, същият, който Хепуорт носел на средния си пръст. С една дума, убийството, по всяка вероятност, се отнасяло към престъпленията, извършени в състояние на афект. Обвинителят твърдял, че е извършено от човек, който до женитбата на мисис Хепуорт е бил неин любовник.

Явните улики против подсъдимата никак не се връзвали с одухотворената красота на лицето ѝ. Този контраст поразил всички, които се намирили в залата на съда. Станало ясно, че известно време тя била работила на договор с английска трупа циркови артисти, гастролиращи в Холандия, а на седемнайсет години постъпила като певица и танцьорка в ротердамско заведение със съмнителна репутация. Това място било посещавано предимно от моряци. Един от тях, англичанин на име Чарли Мартин, я взел оттам и в продължение на няколко месеца тя живяла с него в евтинко хотелче на другия бряг на реката. След известно време те напуснали Ротердам и се настанили в Лондон, в района „Поплар“, недалече от доковете.

Именно тук, в „Поплар“, всичко на всичко десет месеца преди убийството, тя се запознала с младия Хепуорт и се омъжила за него. Каква е била участта на Чарли Мартин, никой не знаел. Според общото мнение, след като пропилял всички пари, които имал, той се бил върнал към основното си занятие, макар името му, кой знае защо, да липсвало във всички достъпни корабни списъци.

Никой не се съмнявал, че Чарли Мартин е бил човекът, зад когото е хлопнала вратата на дома на семейство Хепуорт в онази вечер, когато Джетсън е наблюдавал всичко от другата страна на улицата. Съдейки по описанието на Джетсън, той бил набит, красив мъж с рижа брадичка и мустаци. През деня го били в виждали Хестед, обядвал в малко ресторантче на „Хай-стрийт“. Келнерката, която го обслужвала, разказала пред съда, че посетителят веднага ѝ направил впечатление – предизвикателният, дързък поглед и рижата брадичка, очевидно бяха привлекли силно нейното внимание. Той обядвал там по времето, когато в ресторантчето имало най-малко посетители, между два и три часа. По думите на момичето, непознатият водил „приятен разговор“ и „пускал шегички“. Разказвал, че е дошъл в Англия преди три дни само и че тази вечер се надява да се види със своята любима. Последните си думи съпроводил с шумен смях, но на момичето се сторило, че в погледа му се появило и нещо заплашително, обаче напълно възможно било това да ѝ е хрумнало и по-късно.

Нормално било да се предполага, че именно страхът от завръщането на този човек е гнетял тъй силно Хепуорт. Съдебното обвинение настояваше, че трите удара по врата не са друго, а условен знак и че вратата е отворена от жена. Бил ли е мъжът ѝ по същото време вкъщи или са го чакали – не успели да установят. Бил е убит с изстрел в тила, очевиден човекът, който е стрелял, бил обмислил всичко предварително.

Намерили трупа десет дни след убийството и за това време следата на убиеца се загубила окончателно. Вярно, пощальонът го видял в района на „Лейлхем Гардънс“ около девет и половина. Те се сблъскали в мъглата, но човекът веднага се извърнал.

Що се отнася до филцовата мека шапка, тя не представлявала нищо особено, но пощальонът добре запомнил дългата жълта непромокаема пелерина. Лицето на човека само му се мярало, но той бил съвършено убеден, че било гладко избръснато. Последното показание учудило съда, но недоумението се разсеяло веднага, щом се изказал следващият свидетел. Жената, която семейство Хепуорт наемали, потвърдила, че сутринта, когато мисис Хепуорт се готвела да замине, не я пуснали да влезе в къщата. Мисис Хепуорт я посрещнала на вратата, платила ѝ за седмица напред и обяснила, че повече не се нуждае от услугите ѝ. Джетсън, като решил, че е по-лесно да даде къщата под наем заедно с мебелите, намерил жената и наредил добре да почисти всички помещения. И събирайки с четката праха от килима в столовата, тя открила няколко къси рижи косъмчета. Преди да излезе от къщата, този човек се е обръснал.

Вероятно, дългата жълта пелерина му е била нужна, за да отпрати следствието по лъжлива следа. Веднага, щом пелерината е свършила работата си, убиецът я е захвърлил. Да се освободи от брадата не е било толкова лесно. Неизвестно оставало по какви заобиколни пътища се е промъкнал този човек, ясно било само, че в кантората на младия Хепуорт на „Фенчърч стрийт“ той попаднал през нощта или, в краен случай, рано сутринта. Сигурно мисис Хепуорт го е снабдила с ключ от входната врата.

Изглежда, именно тук той е захвърлил шапката и пелерината и се е преоблякъл в дрехите на убития. Чиновникът на Хепуорт – Елнби, човек възрастен и, както се казва, с прилична външност, бил свикнал, че неговият шеф неочаквано заминавал по работа, свързана с дейността на фирмата, а фирмата се занимавала с доставка на различно оборудване за морските плавателни съдове. В кантората непрекъснато се намирили палто и куфар, готов за път. Като открил на сутринта, че тези неща ги

няма, Елнби решил, че шефът му е заминал с първия влак. Вероятно, след няколко дни, той би се досетил, че има нещо нередно, ако не бил получил телеграмата. А в нея се говорело, че Хепуорт е в Ирландия и ще бъде там още известно време. Нямащо нищо странно в това, че отсъствието на Хепуорт се удължавало, и преди се било случвало той да отсъства по цели седмици, докато наблюдава как оборудват някакъв кораб. В кантората междуременно не се случило нищо, което да изисква неговата намеса. Телеграмата била изпратена от Чаринг-Крос в най-напрегнатия час на деня и служещите от телеграфната кантора не могли да си спомнят нищо за подателя. Елнби веднага познал в убития своя началник, към когото, изглежда, бил силно привързан. За мисис Хепуорт не можел да каже почти нищо. Докато вървяло следствието, два или три пъти му се наложило да се срещнат. Дотогава не знаел нищо за нея.

Но което действително изглеждало необяснимо, това било поведението на самата жена по време на процеса. Освен формалните твърдения: „Не съм виновна“, тя не правела никакви опити да се защити. Незначителните факти, които биха могли да й бъдат от полза, защитата получила не от самата нея, а от Елнби и, вероятно той ги е съобщил не от съчувствие към обвиняемата, а от уважение към паметта на покойния си шеф. Само веднъж чувството за миг надделяло над равнодушието й. Това се случило, след като защитниците й, ядосани от нейното упорство, напразно се мъчели да я принудят да съобщи някои подробности, които биха могли да се окажат полезни за нея.

– Но нали той е мъртъв! – възкликнала тя с тон, в който прозвучало нещо подобно на тържество. – Мъртъв, разбирате ли, мъртъв, а останалото не ме интересува!

Наистина, тя веднага се извинила за своя изблик, но въпреки това заявила:

– Нека всичко си остане, както си е, вие с нищо не можете да ми помогнете.

Поразителното й хладнокръвие – ето какво изправило срещу нея и съдията, и заседателите. Представете си само, че убиецът спокойно се бръснал в столовата, редом с още неизстиналото тяло на съпруга й! Сигурно се е бръснал със самобръсначката на Хепуорт! И тя му донесла самобръсначката и огледалото, погрижила се за топла вода и сапун, а когато той се обръснал, внимателно прибрала всичко... Само няколко рижи косъмчета залепнали по килима и тя не ги е забелязала. А ютиите, окачени на тялото, за да не изплува? Такава мисъл не би могла да се появи в главата на един мъж. А веригата с катинара, на която те се

държели? Само една жена би могла да знае, че подобни неща се намират в къщата. Сигурно тя е измислила и плана с преобличането в кантората на Хепуорт, давайки ключ на убиеца. Първо на нея ѝ хрумнала идеята да скрият тялото в езерото. И докато той, препъвайки се под тежестта на своя страшен товар, излизал от къщата, тя придържала вратата, а после се оглеждала боязливо встрани и се вслушвала в плясъка на водата.

Очевидно, била решила да последва убиеца и да заживеят заедно! Ами историята, която измислила за внезапното заминаване на мъжа си в Америка? Ако всичко било излязло благополучно, тази история би дошла съвсем на място. Напускайки улица „Лейлхем Гардънс“, жената се настанила в малка къща в Кентиш Таун под името мисис Хоуърд, представяйки се за хористка и за жена на актьор, който уж е на гастрол. За по-голяма правдоподобност, постъпила в някакво театърче и участвала в едно от представленията. Както се вижда, нито за миг не губела присъствие на духа. Нито един човек не пристъпил прага на стаята ѝ и нито едно писмо не пристигнало на нейно име. Пресметнала отлично всеки час от живота си. Над трупа на нейния убит съпруг, те обмислили своите по-нататъшни планове. Съдът я признал за виновна „като съучастница в престъпление“ и я осъдил на петнайсет години каторжна работа.

Такива били събитията, случили се преди единайсет години. Заинтересован въпреки своята воля, моят приятел събрал някои допълнителни сведения. Като направил справка в Ливърпул, той разбрал, че бащата на Хепуорт бил корабовладелец, предприемач от средна ръка, човек, добре известен в града, където всички се отнасяли с уважение към него. В последните години от живота си вече не се занимавал с делата си. Умрял три години преди убийството на сина му. Майката на Хепуорт преживяла своя мъж само с няколко месеца. Освен убития син, когото наричали Майкъл, имали още две деца. По-големият син живеел някъде в чужбина, в колониите, дъщерята се омъжила за офицер от френския флот. Те или не знаели за случилото се, или не искали името им да се забърква в подобна история. Младият Майкъл се опитвал да направи кариера като архитект и, казват, преуспял в тази област, но след смъртта на родителите си изчезнал от полезрението на своите земляци. До самия съд никой от предишните му познати не знаел нищо за неговата по-нататъшна съдба.

Едно от обстоятелствата, станали известни на моя приятел, го заинтригувало доста силно. Оказало се, че чиновникът на Хепуорт – Елнби – навремето си бил доверено лице на неговия баща! Като момче постъпил на служба при Хепуорт-старши и когато онзи се оттеглил, Елнби с

негова помощ започнал собствен бизнес по оборудване на плавателни съдове. Нито един от тези факти не станал известен на съда. Елънби не бил подлаган на кръстосан разпит, изглеждало, че няма нужда от такова нещо. Между другото, моят приятел бил поразен от факта, че Елънби не пожелал да разкрие тези важни подробности пред съда. Наистина, имало основание да се мисли, че той не искал да забърква в делото сестрата и брата на покойника. Името Хепуорт е твърде разпространено на север и, вероятно, Елънби се надявал да избави семейството от клюки.

Що се отнася до жената, на моя приятел се удало да узнае съвсем малко повече от това, което било вече известно. Подписвайки контракт с мюзик-хола в Ротердам, тя съобщила на агента, че е кръгъл сирак и, че баща ѝ, англичанин по произход, бил музикант. Постъпвайки на работа, тя, вероятно не познавала нейния характер в подобен род заведения. Заради това, човек като Мартин, с неговото красиво лице и подкупващи маниери на моряк, като допълнение - англичанин, трябвало да ѝ се стори желаният спасител.

Навярно го е обичала страстно и по всичко изглеждало, че младият Хепуорт, безумно увлечен по нея – тя била способна да завърти главата на всеки мъж – се възползвал от отсъствието на Мартин и я измамил, убеждавайки я, че Мартин е загинал. Бог знае, какво е измислил, за да я застави да се ожени за него. Не се изключва убийството да е изглеждало за нея като своего рода възмездие.

Но даже и така да е било всичко, нейното невъзмутимо хладнокръвие било ненормално. Та нали тя се омъжила за него и живяла с него почти година. Семейство Джетсън твърдели, че ти правела впечатление на пламенно обичаща жена. Не, тя не би могла ден след ден да играе непрекъснато тази роля.

– Тук има нещо, което не е така – каза моят приятел. Седяхме в кабинета му и отново и отново обсъждахме тази история. На масата лежеше отворената папка с делото отпреди единайсет години. Моят приятел се разхождаше напред и назад по стаята, пъхнал ръце в джобовете си и „мислеше на глас“.

– И това „нещо“ се е изплъзнало от нашето внимание – каза той. – Тази жена събуди у мен странно чувство, в момента, когато произнасяха присъдата ѝ. Стоеше с такъв вид, като че това не бе присъда, а триумф. Не, тя не играеше заучена роля! Ако по времето на процеса беше се престорила, че се разкайва, щеше да ми се удаде да убедя съда да съкрати наказанието ѝ до пет години. Но тя, изглежда, не можеше да скрие огромното си облекчение от мисълта, че той е мъртъв, че ръката му

повече никога няма да я докосне. Мисля, че тя бе научила за него нещо такова, което бе превърнало любовта ѝ към него в ненавист.

– Но и в поведението на убиеца има нещо загадъчно – тази нова мисъл дойде в главата му, докато той стоеше до прозореца и гледаше река-та. – Тя е платила сметката си и е получила разписка, а него все още го търси полицията. Той рискува главата си всеки път, когато идва пред дома ѝ, за да разбере дали е, повдигнато пердето.

След това мисълта му започна да работи по друго направление:

– Също тъй е непонятно, защо той допуска тя да бъде погребана жива в каторгата в продължение на десет години, докато в същото време самият си живее на свобода. Защо не се появи в съда, когато срещу нея се отправяха непрекъснато нови и нови улики поне, за да я поддържа? Най-малко, от чувство на обикновена порядъчност, този човек би трябвало да се остави да го обесят.

Той седна, придърпа папката, но без да поглежда в нея, продължи:

– Или неговата свобода – това е наградата, която тя е поискала за своята жертва? Само надеждата, че той ще я чака, би могла да ѝ даде сили да преживее всички страдания. Представям си човека, който обича някоя жена, но се съгласява на такива условия, приемайки ги като наказание за извършеното престъпление.

Сега, когато приятелят ми отново се бе заинтересувал от това дело, той, изглежда, не можеше да мисли за нищо друго.

От времето, когато ние двамата ходихме до дома на тази жена, аз два пъти бях на тази улица и последния път пак видях как се повдига пердето на нейния прозорец. Моят приятел се измъчваше от желанието да се срещне с човека, който бе я посещавал. Той казваше, че си го представя като красив, смел и властен. Но освен това, в него би трябвало да има нещо особено, което принуждава такава жена едва ли не да продаде собствената си душа за неговото спасение.

Имахме само една възможност да осъществим това. Човекът винаги идваше от страната на „Еджуер-роуд“. Ако незабелязано вървахме по отсрещната страна на улицата и наблюдавахме как той приближава, можеше да се разчете времето така, че да се срещнем с него под фенера. Не би се обърнал и не би тръгнал обратно, като ни види, това би значило да се издаде. По всяка вероятност би се задоволил да приеме безразличен вид и да мине, а после на свой ред да ни наблюдава, докато не изчезнем от полезрението му.

Изглеждаше, че съдбата е благосклонна към нас. В нормалното време пердето се повдигна и подир малко иззад ъгъла се появи човек. След

няколко секунди ние също влязохме в уличката. Очевидно, нашата идея щеше да има успех и ние щяхме да се срещнем под фенера. Той върнеше насреща ни сгърбен, с ниско отпусната глава. Не се съмнявахме, че ще мине покрай къщата. Но за наше учудване, той спря и бутна вратичката на двора. Още миг и щяхме да видим гърба му. С два скока моят приятел го настигна. Постави ръка на рамото му и човекът се обърна. Пред нас бе старец със сбръчкано лице и спокойни, леко сълзящи очи.

Бяхме толкова зашеметени, че няколко секунди не можехме да произнесем нито дума. Накрая моят приятел се престори, че е сбръкал къщата, измърморвайки няколко думи за извинение, молейки да му простят грешката. Но бе достатъчно да завием зад ъгъла и ние дружно се разсмяхме. Изведнъж приятелят ми прекъсна смеха си и ме погледна изумен.

– Ами че това е Елънби! Служителят на Хепуорт!

Това изглеждаше чудовищно и съвършено необяснимо. Елънби беше за Хепуорт повече от помощник. Семейството се отнасяше към него като към близък приятел. Бащата на Хепуорт му помогна да започне собствен бизнес. Що се отнася до убийтия, Елънби бе изпитвал към него винаги искрена привързаност, в това бяха убедени всички, които го познаваха. Какво можеше да значи всичко това?

Адресната книга лежеше върху камината. То бе вече на следващия ден – следобед наминах към моя приятел у дома му. Щом я видях, изведнъж ме осени идея. Взех книгата.

– Ето – „Елънби и Ко“, параходен доставчик, адрес на кантората – улица „Майнорис“.

Може би Елънби ѝ помага в името на нейния загинал съпруг, старейки се да я изтръгне от ръцете на убиецата? Но защо? Нали тя е била там, когато убиецът е стрелял в мъжа ѝ? Как може Елънби да се среща с нея след всичко, което се е случило?

Или той знае нещо, което не знае никой друг? Нещо, което му е станало известно по-късно? Което би могло да оправдае неговото чудовищно равнодушие?

Но какво можеше да е то? Престъплението бе така внимателно обмислено, така хладнокръвно осъществено. Преди да си тръгне, убиецът се е обръснал! Това последно обстоятелство особено възмущаваше моя приятел. В столовата нямаше огледало и жената е трябвало да го донесе отгоре. Неясно само, защо се е обръснал в столовата, а не се качил в банята, където обикновено се бръснел Хепуорт и където всичко би било под ръка.

Тези несвързани мисли нахлуваха в ума му, докато той, размисляйки, крачеше по диагонал из стаята. Изведнъж спря и се вгледа в мен.

– Защо в столовата? – попита.

Чу се познатото подрънкване на ключовете – моят приятел подрънкваше с тях в джобовете ви, той винаги правеше така, когато разпитваше някого. И изведнъж ми се стори, че аз наистина зная нещо и без да успя добре да обмисля всичко, отвърнах:

– Може би за това, че е по-лесно да се донесе бърснача отгоре, отколкото да се мъкне мъртвото тяло там.

Моят приятел се облегна на масата, очите му блестяха от възбуда.

– Представете си малката гостна, украсена с най-различни дреболийки – каза той, – тримата стоят край масата. Хепуорт нервно барабани с пръсти по облегалката на стола. Упреци, насмешки, заплахи. Младият Хепуорт – слабоха-рактен под гнета на постоянния страх, такъв го знаеха всички – треперещ и бледен като платно, няма сили да повдигне очи. Жената прехвърля поглед от едното лице към другото. Отново в този поглед се изписва презрение, и още по-лошо, жалост! Ако той не се боеше! И, накрая, съдбоносната минута – този, на когото е съдено да бъде убит, с презрителен смях се обръща гърбом към своя събеседник и властният му поглед повече не преследва и не плаши никого.

– Именно в този момент той е трябвало да стреля. Куршумът, ако си спомняте, е попаднал в тила. Вероятно Хепуорт не веднъж си е представял тази среща, иначе защо би държал зареден револвер, това съвсем не е в навиците на жителите на предградията. Стискал го е в ръката си да момента, когато го е обхванала бясна ненавист и страх спрямо този човек. На слабите хола са присъщи крайностите. Той е убил заради това, защото нищо друго не му е оставало.

– Чувате ли колко тихо става след изстрела? Мъжът и жената са се склонили над убития, трескаво го опипват, прислушват бие ли сърцето му? По всяка вероятност човекът е бил убит на място. По килима не са останали следи от кръв. Къщата е отдалечена и никой не е чул изстрела. Но как да се избавят от трупа? А езерото? То е на стотина ярда, съвсем наблизо до къщата.

Моят приятел приближи към себе си папката с делото, която все още лежеше на масата сред другите документи и прелисти няколко страници.

– Какво по-просто? В съседство строят. Колички колкото щеш. До езерото е прокарана пътека от дъски. Дълбочината на водата в онова място, където бе намерен трупа, е четири хута и шест дюйма:



достатъчно е леко да се обърне количката и тялото се плъзва във водата. Около минута мислят напрегнато. Тежестта трябва да е особено масивна, за да потъва тялото все по-дълбоко и по-дълбоко в меката тиня и да остане там, докато не изгние.

Още една минута нали всичко трябва да се обмисли докрай. Ами ако изведнъж, независимо от всички предпазни мерки, веригата се измъкне и тялото изплува на повърхността? Работниците постоянно ходят до езерото за вода – какво ще стане, ако го видят?

Не забравяйте, убитият през цялото време лежи по гръб, те са го обърнали, за да проверят бие ли сърцето му. Вероятно са затворили очите му, едва ли им е харесвало тяхното изражение.

И тук жената е забелязала приликата. Нали и двамата са лежали до нея със затворени очи. Може би, тя отдавна е забелязала как удивително си приличат двамата. Трябва да се постави в джоба му часовника на Хепуорт, а на пръста да се надене пръстенът. И брадата, ако не е тя, впечатлението би било пълно.

Лекичко се промъкват към прозореца, повдигат пердето. Зад прозореца все още пълзи гъста мъгла. Наоколо – никого, мъртва тишина. Времето ще стигне.

Трябва да се махнат отгук и да изчакат. Трябва да се облече жълтата пелерина, може би някой е видял как човек с жълта пелерина влиза в къщата, нека сега видят, че той излиза оттам. После пелерината може да се сгъне и да се захвърли в някой тъмен ъгъл или да се остави във влака. А сега, по-бързо до кантората и да се седи там до идването на Елнби. На него може да се вярва, той е предан като куче. Делови човек, той ще каже какво трябва да се направи.

Моят приятел отблъсна папката и се разсмя.

– Всичко е било обмислено! – възкликна той. – А на никого от нас, идиотите, нищо подобно и не мина през главата.

– Действително, както вие твърдите, всичко попада на мястото си – започнах аз, – но можете ли да си представите, Хепуорт, същият този Хепуорт, за когото ми говорехте, да седи близо до простреляното на пода тяло на убития и спокойно да разработва плана на бягството си?

– Не – отвърна той. – Но си я представям нея, жената, която ден по дир ден пазеше упорито мълчание, докато ние се измъчвахме покрай нея, доведени до ярост от упорството ѝ. Жената, която стоеше като изваяна от камък три часа подред, докато старият Катбиш в своята реч се опитваше да я изкара съвременната Иезабел и която, стоейки, изслуша присъдата, обричаща я на петнайсет години каторжен труд. Тя имаше

тържествуващ вид! Тя излезе от залата с лека походка, като че бързаше за среща с любимия си. Кълна се, тя сама е обръснала мъртвеца – доба- ви той. – Хепуорт непременно би го порязал.

– Значи до такава степен тя е ненавиждала Мартин – казах аз. – Вие си спомняте нейния възторг при мисълта, че той накрая е мъртъв.

– Да – замислено произнесе моят приятел. – Тя и не се опитваше да го крие. Но странно, защо те толкова си приличат? – той погледна час- овника си. – Искате ли да дойдете с мен?

– А вие къде отивате?

– Все още ще го заварим. В кантората „Елнби и Ко“.

Кантората се намираше на последния етаж на стар дом на улица „Майнорис“. Дангалакът разсилен ни каза, че Елнби е излязъл, но не- временно ще бъде тук довечера. Седнахме пред камината, в която огънят едва гореше и зачакахме. Вече се стъмняше, когато заскърцаха стъпала- та на стълбата.

Преди да влезе в стаята, Елнби се забави за миг. Той, очевидно, ни позна веднага, но като че не се учуди. После се извини, че ни е накарал да чакаме и ни покани да влезем в съседното помещение.

– Сигурно не ме помните – започна моят приятел веднага, щом зад нас се затвори вратата. – Предполагам, че до вчерашната вечер не сте ме виждали без перука и мантия, а те така променят външността. Аз бях главният защитник на мисис Хепуорт.

Трудно бе да се сбърка. В помръкналите, старчески очи на мистър Елнби се мярна нещо подобно на облекчение. Вероятно, вчерашният случай го бе принудил да бъде винаги нашрек.

– Вие бяхте много добър – тихо каза той. – Мисис Хепуорт се чув- стваше твърде потисната по онова време, за да ви изкаже лично своята признателност, но повярвайте, тя ви е особено благодарна за всичките ваши усилия да ѝ помогнете.

Дали забелязах лека ирония на устните на моя приятел или така ми се стори?

– Длъжен съм да ви се извиня за вчерашната нетактичност – забеля- за той, – но, когато ви принудих да се обърнете, бях уверен, че ще видя човек, значително по-млад от вас.

– Помислих ви за детектив – меко изрече Елнби. – Надявам се, че ще ме извините, аз съм много късоглед. Разбира се, това може да са мои предположения, но ви уверявам, че мисис Хепуорт не се е срещала с чо- век на име Чарли Мартин и не е чувала нищо за него поне от деня... –

Елънби се поколеба за миг – от деня на убийството.

– Това би било доста трудно – каза моят приятел, – ако се вземе под внимание фактът, че Чарли Мартин отдавна лежи в Хайгейтското гробище.

Старецът подскочи като ужилен. Беше бледен и трепереше от глава до пети.

– Защо дойдохте тук?

– Виждате ли – продължаваше приятелят ми, – това дело ме интересува не само от професионална гледна точка. Може би вината за това е в младостта и необикновената красота на мисис Хепуорт, нали и аз тогава бях на по-малко години, отколкото съм сега. Струва ми се, че мисис Хепуорт поставя мъжа си в много опасно положение, след като му разрешава да идва при нея. На полицията е известен адресът ѝ и всеки миг биха могли да я проследят. Ако вие бъдете така добър и ми разкажете всички подробности, аз бих оценил правилно обстановката. Моят адвокатски опит винаги ще е на услугите на мисис Хепуорт.

Елънби явно се овладя.

– Извинете – каза той. – Ще отпратя разсилия.

Елънби излезе и след малко чухме как превърта ключа в ключалката. После той се върна в стаята, разпали огъня в камината и ни разказа началото на цялата история.

Човекът, погребан на Хайгейтското гробище, също се наричал Хепуорт, само че не Майкъл, а Алекс.

Още от детството си се отличавал с избухлив, груб нрав и пълно безсрамие. Съдейки по това, което ни разказваше Елънби, Алекс едва ли е приличал на човек от цивилизованото общество. По-скоро бихме могли да го вземем за пират от далечното минало. Оказали се безнадеждни всички опити да го накарат да работи, при положение, че пред него се явявала и най-малката възможност да живее за чужда сметка. На неговите близки неведнъж се налагало да плащат дълговете му, докато накрая не го изпратили в колониите. За съжаление, родителите му не могли да го издържат постоянно и веднага, щом пропилял парите, които му били дадени при отплаването от Англия, той се върнал и отново почнали заплахи и проклетия. Като срещнал този път решетелен отпор, той изглежда стигнал до извода, че не му остава нищо друго, освен фалшификации или кражби. За да спасят сина си от наказание, а своето семейство от позор, родителите били принудени да пожертват всичките си спестявания. Срамът и мъката, по думите на Елънби, в продължение на

няколко месеца отвели в гроба отначало бащата, а после и майката на Хепуорт.

Този удар лишил Алекс от всичко, което той вече, без съмнение, смятал за своя собственост, и тъй като сестрата, за нейно щастие, била недосегаема, той побързал да избере за жертвен агнец своя брат Майкъл. Майкъл, слабохарактерен и срамежлив, може би все още по момчешки възхищавайки се на силата и красотата на по-големия брат, отстъпил като глупак. Ясно, че изискванията непрекъснато нараствали и на душата на Майкъл олекнало, когато се разбрало, че брат му е замесен в някакво отвратително престъпление. Сега вече на самия Алекс се налагало да се скрие. Майкъл го снабдил с нужната сума пари, макар и той самият да не бил особено богат и братът напуснал Англия, давайки тържествена клетва да не се връща повече.

Всички тези мъки и грижи сломили младия Хепуорт. Почувствал, че повече не може да работи в своя бранш. Единственото, за което мечтаел, било да скъса завинаги всички нишки, свързващи го с миналото и да почне да живее отначало. Именно тук Елнби му предложил да се прехвърли в Лондон и да вложи остатъците от своя капитал в доставката на оборудване за параходите. Името Хепуорт се ползвало с известност в деловите кръгове и Елнби, взимайки това предвид, но най-вече с желание да предизвика в младия Хепуорт интерес към работата, настоял фирмата да получи название „Хепуорт и Ко“.

Не минала и година, откакто почнали да въртят съвместен бизнес, когато се върнал Алекс, искайки отново пари. Този път, обаче, Майкъл, действайки по съветите на Елнби, решително му отказал и Алекс разбрал: неговата карта е бита, повече няма да измъкне от брат си нито грош. За известно време го оставил на мира, но скоро Майкъл получил писмо, в което Алекс в най-трогателна форма разказвал на брат си, че е много болен и че умира от глад. Той умолявал брат си да отиде при него и ако не заради самия него, то поне заради младата му жена.

По този начин те за първи път чули за женитбата на Алекс. Майкъл започнал да се надява, че събитието ще се отрази благотворно на поведението на брат му и въпреки съветите на Елнби, решил да отиде. В жалката килийка в Ист-Енд Майкъл заварил жената на брат си, самият Алекс не бил вкъщи. Той дошъл доста по-късно, когато Майкъл вече се готвел да си отива. Вероятно, именно тогава, седейки с мисис Хепуорт, той е чул историята на нейния живот.

Запознала се с Алекс Хепуорт или, както се наричал тогава, Чарли Мартин, в Ротердам, в кръчмичката, където се наела като певица. Той

почнал да я ухажда. Алекс можел да изглежда много приятен, стига да поиска. Младостта и красотата на момичето сигурно са му направили впечатление и в началото в неговото ухаждане се чувствало искрено възхищение и страст. Тя се съгласила да му стане жена, но най-вече от желание да се измъкне по-бързо от средата, в която била попаднала. Почти дете, била готова на всичко, само да не вижда страшните нощни оргии в онзи вертеп, където я захвърлила съдбата.

Той не се бил оженил за нея, в крайна сметка, тя така мислела. Първия път, когато се напил, той хвърлил в лицето ѝ фраза, от която тя разбрала, че церемонията била просто маскарад. За нещастие, това се оказало лъжа. Него винаги го ръководела трезвата сметка. Явно, виждайки в нея сигурен залог за своето бъдещо съществуване, той се погрижил бракът строго да бъде оформен според законите.

Трудно е да се изрази с думи целият ужас от живота ѝ с този човек. Панделката, която носена на шията си, скривала белег – той, в припадък на бяс, едва не ѝ прерязал гърлото, когато тя отказала да му изкарва пари на улицата.

И ето, добрала се отново до Англия, тя твърдо решила да го напусне. Нека я преследва, нека я убие – не е ли все едно?

Работата приключила с това, че заради нея Хепуорт отново предложил на брат си помощ, но при условие: Алекс ще замине и ще замине сам. Онзи се съгласил. Изглеждало, че изпитвал нещо като разкаяние, но, вероятно, сам за себе си се е подсмиввал. Бил хитър и пред него се рисувала картината на неизбежното. Мисълта за шантаж се зародила у него още тогава. Заплахата всеки момент да разобличи двубрачие – ето оръжието, с което до края на дните си би могъл да живее спокойно, знаейки, че му е осигурен постоянен и непрекъснато увеличаващ се доход.

Майкъл взел за брат си билет втора класа за парахода, заминаващ за Южна Африка и го изпратил до пристанището. Разбира се, да се различа, че Алекс ще устои на думата си, не си струвало, но могли да се надяват, че в някоя пьянска свада някъде си, все някой ще му пробие черепа. Така или иначе, за известно време той няма да е пред очите им, пък и ще остави нещастната жена на спокойствие. Наричали я Лола. Месец след заминаването на брат си, Майкъл се оженил за нея, а след още четири месеца те получили писмо от Алекс, адресирано до мисис Мартин, от „любезният я съпруг Чарли“, който изразявал надежда, че в най-скоро време ще има удоволствието да се види с нея.

Като направили справка чрез английския консул в Ротердам, те се убедили, че заплахата изобщо не прилича на шега. Бракът, сключен

според всички формалности, винаги я свързвал с Алекс.

Вечерта, когато било извършено убийството, всичко станало почти така, както го описа моят приятел. Сутринта Елънби заварил своя шеф в кантората. Там се крил Хепуорт дотогава, докато не рискувал накрая да напусне убежището си, след като боядисал косите си и си пунал малки мустачки.

Ако смъртта на Алекс би настъпила при други обстоятелства, Елънби би посъветвал Хепуорт да се остави в ръцете на закона. Самият Хепуорт страстно бе желал това. Но престъплението носеше твърде явни следи на предумишленост, ако се вземе под внимание и заредения револвер, който неясно защо се оказал в къщата, и облекчението, което те би трябвало да изпитат след смъртта на Алекс, фактът, че семейство Хепуорт са купили къща в ненаселен район, изглежда, също доказваше, че са замислили всичко предварително. Дори на защитата да се удадеше да докаже непреднамереността на убийството и да спаси Хепуорт от въже-то, все едно, него неизбежно го чакаха дълги години каторжен труд.

При това, неизвестно оставаше – дали това би спасило от наказание жената или не. Странна гримаса на съдбата, но даже при този случай тя се смяташе в очите на закона за жена на убития, а убиецът – неин любовник.

Тя държеше на своето. Младият Хепуорт се скри в Америка. Там без всякакво усилие и, разбира се, под чуждо име, той си намерил работа в кантората на някакъв архитект, а по-късно почнал собствен бизнес. Те не се виждали от деня на убийството и се срещнали току-що преди три седмици.

Не ми се случи да видя още веднъж тази жена, но моят приятел, изглежда, я бе посетил. Хепуорт вече се беше върнал в Америка, а моят приятел бе успял да издейства разрешение от полицията, според което тя отново бе свършено свободна. Понякога вечер минавам по същата улица, където я видях за първи път. И винаги ме обхваща странното чувство, че съм попаднал в пуста театрална зала, където току-що е приключила драмата.

КРАЙ

© Екатерина Димитрова, превод от английски

Jerome K. Jerome  
The Street of the Blank Wall, 1916

Сканиране, разпознаване и редакция: Теодора, 2008

**Публикация**

Джеръм К. Джеръм. Джентълмени и привидения. Разкази  
Съставителство и превод: Екатерина Димитрова  
Selekt ABC, София, 1993  
Печат: Полипринт, Враца  
255 с.

Malvina of Brittany, 1916

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6762>]